"मीठे बच्चे– तिमीहरू आपसमा रूहानी भाइ-भाइ हौ, तिम्रो एक-अर्कासँग धेरैप्यार हुनुपर्छ, तिमी प्रेमले भरपुरगंगा बन, कहिल्यै पनि लडाईं-झगडा गर्नु हुँदैन।"

प्रश्नः– रूहानी बाबालाई कुनचाहिं बच्चा धेरै प्रिय लाग्छ?

उत्तरः– (१) जसले श्रीमतमा सारा विश्वको कल्याण गरिरहेका छन्, (२) जो फूल बनेका छन्, कहिल्यै पनि कसैलाई काँडा लगाउँदैनन्, आपसमा धेरै-धेरै प्यारसँग रहन्छन्, कहिल्यै रिसाउँदैनन्– यस्ता बच्चाहरू बाबालाई धेरै प्रिय लाग्छ। जो देह-अभिमानमा आएर आपसमा लड्छन्, मिल्दैनन् (नुन-पानी हुन्छन्), उनीहरूले बाबाको इज्जत गुमाउँछन्। उनीहरू बाबाको निन्दा गराउनेवाला निन्दक हून्।

ओम् शान्ति। जसरी रूहानी बच्चाहरूलाई अब रूहानी बाबा प्रिय लाग्छ, त्यसैगरी रूहानी बाबालाई रूहानी बच्चाहरू पनि प्रिय लाग्छ किनकि श्रीमतमा सारा विश्वको कल्याण गरिरहेका छन्, कल्याणकारी सबै प्रिय लाग्छ। तिमी पनि आपसमा भाइ-भाइ हौ, त्यसैले तिमी पनि अवश्य एक-अर्काको प्रिय छौ। बाहिरकासँग यति प्यार रहँदैन, जति बाबाका बच्चाहरूको आपसमा हुन्छ। तिम्रो पनि आपसमा धेरै-धेरै प्यार हुनुपर्छ। यदि भाइ-भाइ यहाँ नै लडाईं-झगडा गर्छन् या प्यार गर्दैनन् भने उनीहरू भाइ भएनन्। तिम्रो आपसमा लभ हुनुपर्छ। बाबाको पनि आत्माहरूसँग लभ छ नि। त्यसैले आत्माहरूको पनि आपसमा धेरै लभ हुनुपर्छ। सत्ययुगमा सबै आत्माहरू एक-अर्कालाई प्रिय लाग्छ किनकि शरीरको अभिमान टुटेको हुन्छ। तिमी भाइ-भाइ एक बाबाको यादबाट सारा विश्वको कल्याण गर्छौ, आफ्नो पनि कल्याण गर्छौ। भाइहरूको पनि कल्याण गर्नु पर्छ। त्यसैले बाबाले देह-अभिमानीबाट देही-अभिमानी बनाइरहनु भएको छ। ती लौकिक भाइ-भाइ त आपसमा धनको लागि, हिस्साको लागि लड्छन्। यहाँ लडाईं-झगडाको कुरा छैन, हरेकले डाइरेक्ट सम्बन्ध राख्नु पर्छ। यो हो बेहदको कुरा। योगबलबाट बाबासँग वर्सा लिनु छ। लौकिक पितासँग स्थूल वर्सा लिन्छन्, यो त हो रूहानी बाबासँग रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी वर्सा। हरेकले डाइरेक्ट बाबासँग वर्सा लिनु छ। जति-जति व्यक्तिगत रूपमा बाबालाई याद गर्छौ त्यति वर्सा मिल्छ। बाबा देख्नु हुन्छ, आपसमा लड्छन् भने बाबा भन्नुहुन्छ तिमीहरू अनाथ हौ? रूहानी भाइ-भाइहरू आपसमा झगडा गर्नु हुँदैन। यदि भाइ-भाइ पनि आपसमा लडाईं-झगडा गर्छन्, प्रेम छैन भने मानौं रावणको बन्न पुग्छन्। उनीहरू सबै आसुरी सन्तान ठहरिए। फेरि दैवी सन्तान र आसुरी सन्तानमा फरक रहँदैन किनकि देह-अभिमानी बनेर नै लड्छन्। आत्मा, आत्मासँग लडाईं हुँदैन। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! आपसमा मतभेदमा नआऊ। आउँछन् त्यसैले त सम्झाइन्छ। फेरि बाबा भन्नुहुन्छ– यी त देह-अभिमानी बच्चा हुन्, रावणका बच्चा हुन्, मेरा होइनन् किनकि आपसमा मिल्दैनन्। तिमी २१ जन्म मिलेर (क्षीरखण्ड भएर) रहन्छौ। यस समय देही-अभिमानी भएर रहनु छ। यदि आपसमा मिलाप हुँदैन भने त्यस समयको लागि रावण सम्प्रदाय सम्झिनु पर्छ। आपसमा मतभेद भएमा बाबाको इज्जत गुमाउँछौ। भन्न त ईश्वरीय सन्तान भन्छन् तर आसुरी गुण छ भने देह-अभिमानी जस्तै हुन्। देही-अभिमानीमा ईश्वरीय गुण हुन्छन्। यहाँ तिमी ईश्वरीय गुण धारण गर्छौ तब नै बाबा साथमा लैजानु हुन्छ, फेरि त्यही संस्कार साथमा जान्छ। बाबालाई थाहा लाग्छ– बच्चाहरू देह-अभिमानमा आएर मिल्दैनन्। उनीहरू ईश्वरीय बच्चा कहलाउन सक्दैनन्। आफूलाई कति घाटा पार्छन्। मायाको वश हुन्छन्। आपसमा मतभेद हुन पुग्छ। हुन त सारा दुनियाँ नै नुनपानी जस्तै छ तर यदि ईश्वरीय सन्तान पनि यस्तो भए भने बाँकी फरक के रह्यो त? उनीहरूले त बाबाको निन्दा गराउँछन्। बाबाको निन्दा गराउनेवाला, मतभेदमा आउनेले कहीं ठाउँ पाउन सक्दैनन्। उनीहरूलाई नास्तिक पनि भन्न सकिन्छ। आस्तिक बच्चाहरू कहिल्यै लड्न सक्दैनन्। तिमीहरू आपसमा लड्नु हुँदैन। प्रेमले रहन यहाँ नै सिक्नु छ, जुन फेरि २१ जन्म आपसमा प्रेम रहन्छ। बाबाका बच्चा कहलाएर फेरि भाइ-भाइ बन्दैनन् भने उनीहरू आसुरी सन्तान ठहरिए। बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाउनको लागि मुरली चलाउनु हुन्छ। तर देह-अभिमानको कारण उनीहरूलाई यो पनि थाहा हुँदैन– बाबा हाम्रो लागि भनिरहनु भएको छ। माया धेरै तीक्ष्ण छ। जसरी मुसाले टोक्छ, थाहा नै लाग्दैन। मायाले पनि राम्री फुकेर काट्छ। थाहै लाग्दैन। आपसमा रिसाउनु आदि आसुरी सम्प्रदायको काम हो। धेरै सेवा केन्द्रहरूमा मतभेदमा आउँछन्। अहिले कोही सम्पूर्ण त बनेका

छैनन्, मायाले आक्रमण गरिरहन्छ। मायाले यस्तो मुख मोडिदिन्छ, थाहा नै लाग्दैन। आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ– हाम्रो आपसमा प्रेम छ वा छैन? प्रेमका सागरका बच्चा हौ त्यसैले प्रेमले भरपुर गंगा बन्नु पर्छ। लडाईं-झगडा गर्नु, उल्टो-सुल्टो बोल्नु, त्यो भन्दा नबोल्नु राम्रो हो। नराम्रो नसुन....। यदि कसैमा क्रोधको अंश छ भने त्यो लभ रहँदैन। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– दिनहुँ आफ्नो पोतामेल चेक गर, आसुरी चलन सुधिदैन भने फेरि नतिजा के निस्कन्छ? के पद पाउँछौ? बाबा सम्झाउनु हुन्छ– कुनै सेवा गर्दैनौ भने फेरि के हालत हुन्छ? पद कम हुन्छ। साक्षात्कार त सबैलाई हुनु नै छ, तिमीलाई पनि आफ्नो पढाइको साक्षात्कार हुन्छ। साक्षात्कार भएपछि फेरि तिमी ट्रान्सफर हुन्छौ, ट्रान्सफर भएर तिमी नयाँ दुनियाँमा आउँछौ। अन्तिममा सबैलाई साक्षात्कार हुन्छ, को-को कुन अङ्क ल्याएर पास भएका छन्? फेरि रुन्छन्, कराउँछन्, सजाय पनि खान्छन्, पछुताउँछन्– बाबाले भन्नु भएको मानेनौं। बाबाले त पटक-पटक सम्झाउनु भएको छ, कुनै आसुरी गुण हुनु हुँदैन। जसमा दैवी गुण छ उनीहरूले यस्तो आफू समान बनाउनु पर्छ। बाबालाई याद गर्न त धेरै सहज छ– अल्फ र बे। अल्फ भनेको बाबा, बे बादशाही। त्यसैले बच्चाहरूलाई नशा रहनु पर्छ। यदि आपसमा मतभेदमा आउँछौ भने फेरि ईश्वरीय सन्तान कसरी मान्छन्। बाबाले सम्झनु हुन्छ यो आसुरी सन्तान हो, मायाले यसलाई नाकमा समातेको छ। उनीहरूलाई थाहा पनि लाग्दैन, सारा अवस्था डाँवाडोल, पद कम हुन जान्छ। तिमी बच्चाहरूले उनीहरूलाई प्रेमले सिकाउने कोसिस गर्नु पर्छ, प्रेमको दृष्टि रहनु पर्छ। बाबा प्रेमका सागर हुनुहुन्छ, त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि खिच्नु हुन्छ नि। त्यसैले तिमीहरू पनि प्रेमको सागर बन्नु छ।

बाबा बच्चाहरूलाई धेरै प्रेमले सम्झाउनु हुन्छ, राम्रो मत दिनु हुन्छ। ईश्वरीय मत मिलेपछि तिमी फूल बन्छौ। सबै गुण तिमीलाई दिनु हुन्छ। देवताहरूमा प्रेम हुन्छ नि। त्यसैले त्यो अवस्था तिमीले यहाँ जमाउनु छ। यस समय तिमीलाई ज्ञान छ फेरि देवता बनेपछि ज्ञान रहने छैन। त्यहाँ दैवी प्यार नै रहन्छ। त्यसैले बच्चाहरूले अब दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। अहिले तिमी पूज्य बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। अहिले संगममा छौ। बाबा पनि भारतमा आउनु हुन्छ, शिवजयन्ती मनाउँछन्। तर उहाँको हुनुहुन्छ, कसरी, कहिले आउनु हुन्छ, के गर्नुहुन्छ? यो जानेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूले पनि अहिले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ। जसले जान्दैनन् उनीहरूले कसैलाई सम्झाउन पनि सक्दैनन् फेरि पद कम हुन जान्छ। स्कूलमा पढ्नेवालाहरूमा कसैको चलन खराब हुन्छ भने कसैको सदैव राम्रो चलन रहन्छ। कोही उपस्थित रहन्छन् कोही गयल। यहाँ उपस्थित ऊ हो जसले सदैव बाबालाई याद गर्छ, स्वदर्शन चक्र घुमाइरहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– उठ्दा-बस्दा तिमीले आफूलाई स्वदर्शन चक्रधारी सम्झ। भुल्यौ भने गयल हुन्छौ, जब सदैव उपस्थित हुन्छौ तब नै उच्च पद पाउँछौ, भुल्यौ भने कम पद पाउँछौ। बाबा जान्नु हुन्छ अहिले समय छ। उच्च पद पाउनेहरूको बुद्धिमा यो चक्र घुमिरहन्छ। भनिन्छ शिवबाबाको याद होस्, मुखमा ज्ञान अमृत होस् तब प्राण तनबाट निस्कियोस्। यदि कुनै चीजसँग प्रीत छ भने अन्तकालमा त्यो याद आइरहन्छ। खाने लोभ रहेछ भने मर्ने समयमा त्यो चीज याद आइरहन्छ, यो खाऊँ। फेरि पद भ्रष्ट हुन जान्छ। बाबा त भन्नुहुन्छ स्वदर्शन चक्रधारी भएर मर, अरू केही पनि याद नआओस्। विना कुनै सम्बन्ध जसरी आत्मा आएको छ, त्यसरी जानु छ। लोभ पनि कम छैन। लोभ छ भने अन्तिम समयमा त्यही याद आइरहन्छ, मिलेन भने त्यही आशमा मर्छ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूमा लोभ आदि पनि हुनु हुँदैन। बाबा सम्झाउन त धेरै सम्झाउनु हुन्छ तर बुझ्नेवाला कसैले बुझोस्। बाबाको याद एकदम दिलमा राख– बाबा, ओहो बाबा। बाबा-बाबा मुखले भन्नु पनि छैन। अजपाजाप चलिरहोस्। बाबाको यादमा, कर्मातीत अवस्थामा यो शरीर छुटोस् तब उच्च पद पाउन सक्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) प्रेमले भरपुर गंगा बन्नु छ। सबै प्रति प्रेमको दृष्टि राख्नु छ। कहिल्यै पनि मुखबाट उल्टो बोली बोल्नु छैन।

२) कुनै पनि चीजमा लोभ राख्नु हुँदैन। स्वदर्शन चक्रधारी भएर रहनु छ। अभ्यास गर्नु छ– अन्त समयमा कुनै पनि चीज याद नआओस्।

वरदानः– ब्राह्मणजीवनमाश्रेष्ठस्थितिरूपीमेडलप्राप्तगर्नेबेगमपुरकोबादशाहभव

तिमीहरू सबै आफ्नो स्व-स्थिति राम्रो भन्दा राम्रो बनाउनको लागि नै ब्राह्मण बनेका हौ। ब्राह्मण जीवनमा श्रेष्ठ स्थिति नै तिम्रो सम्पत्ति हो। यही ब्राह्मण जीवनको मेडल हो। जसले यो मेडल प्राप्त गर्छ, ऊ सदा अचल अडोल एकरस स्थितिमा रहन्छ, सदा निश्चिन्त, बेगमपुरको बादशाह बन्छ। ऊ सर्व इच्छाहरूबाट मुक्त, इच्छा मात्रम् अविद्या स्वरूप हुन्छ।

स्लोगनः– देह अभिमानलाई मेटायौ भने सर्व परिस्थिति स्वतः मेटिन्छ।

मातेश्वरीजीको मधुर महावाक्यः–

"यस संगम समयमा यथार्थमा महाभारत दोहोरिइरहेको छ"

हेर, मनुष्यहरूले भन्छन् कौरव र पाण्डवको आपसमा कुरुक्षेत्रमा लडाईं लागेको हो अनि फेरि देखाउँछन् पाण्डवहरूको साथी निर्देशन दिनेवाला श्रीकृष्ण थिए, जतातिर स्वयं प्रकृतिपति छन् उनीहरूको त विजय अवश्य हुन्छ। हेर, सबै कुरा मिलाइदिएका छन्, अब पहिला त यस कुरालाई बुझ्नु पर्छ– प्रकृतिपति कुनै कृष्ण होइनन्। प्रकृतिपति त परम आत्मा हुनुहुन्छ, कृष्ण त सत्ययुगका प्रथम देवता हुन्, उनलाई भगवान भन्न सकिंदैन। त्यसैले पाण्डवहरूका सारथी परमात्मा थिए नकि श्रीकृष्ण। अब परमात्मा हामी बच्चाहरूलाई कहिल्यै हिंसा सिकाउन सक्नुहुन्न, न पाण्डवहरूले हिंसक लडाईं गरेर स्वराज्य लिएका थिए। यो दुनियाँ कर्मक्षेत्र हो जसमा मनुष्य जस्तो-जस्तो कर्म गरेर बीउ रोप्छ त्यस्तै राम्रो नराम्रो फल भोग्छ। जुन कर्म क्षेत्रमा पाण्डव अर्थात् भारत माता शक्ति अवतार पनि उपस्थित छन्। परमात्मा आउनु हुन्छ नै भारत खण्डमा त्यसैले भारतखण्डलाई अविनाशी भनिन्छ। परमात्माको अवतरण खास भारतखण्डमा भएको छ किनकि अधर्मको वृद्धि पनि भारतखण्डमा भएको हो। यहाँ नै परमात्माले योग बलद्वारा कौरव राज्य खत्तम गरेर पाण्डवहरूको राज्य स्थापना गर्नुभयो। परमात्माले आउनु भएर धर्मको राज्य स्थापना गर्नुभयो तर हिन्दूहरूले आफ्नो महान् पवित्र धर्म र श्रेष्ठ कर्मलाई भुलेर आफूलाई हिन्दू कहलाउँछन्। बिचराहरूले आफ्नो धर्मलाई नजानेर अरूको धर्ममा जुटेका छन्। आफू माथि देवताहरूको नाम राखेर राधास्वामी, आर्यसमाज, ब्रह्मसमाज, चिदाकाशी मठ-पन्थ आदि निकालेका छन्। अब अर्थ त जान्दैनन्, केवल नाम राखिदिएका छन्। यदि आफूलाई राधास्वामी कहलाउँछन् भने फेरि राधा त उनीहरूको साथमा छैनन्। यो त हामीलाई थाहा छ राधाको स्वामी अर्थात् प्रकृतिपति अब उहाँ त हुनु भयो परमात्मा, नकि मनुष्य आत्मा हुन सक्छन्। त्यसैले पनि उनीहरूको मिथ्या ज्ञान हो, अब आफूलाई आर्य भन्छन्, आर्य त पवित्रलाई भनिन्छ। सबै भन्दा पवित्र हुन् देवी-देवताहरू, यिनीहरू जस्तो पवित्र त यस कलियुगमा कोही छँदै छैनन्। अब त्यो स्वच्छ चलन छैन, मात्र टाइटल राख्नु, यो त शोभा दिदैन। फेरि भन्छन् ब्रह्मसमाजी, अब ब्रह्म त हो अखण्ड ज्योति तत्त्व जहाँ निराकारी आत्माहरू निवास गर्छन्। त्यसैले आत्माहरूको समाजलाई ब्रह्मसमाजी भन्न सकिन्छ यहाँ त साकारी दुनियाँ छ भने उनीहरूलाई कसरी ब्रह्मसमाजी भन्न सकिन्छ। बाँकी चिदाकाशी त सारा मनुष्य आत्माहरू हुन्, जो यस आकाश तत्त्वमा निवास गर्छन्। चिदा भनिन्छ यस आकाशलाई। यसमा त हामी सबै मनुष्यहरू निवास गर्छौं, त्यसैले सबै चिदाकाशी ठहरिए फेरि उनीहरूको खास मठ चिदाकाशी कसरी हुन सक्छ! यो बेहदको ज्ञान, बेहदको मालिकले स्वयं नै बताउनु हुन्छ। यिनीहरू त आफ्नो स्वधर्मलाई भुलेर हदमा फँसेका छन् जसलाई भनिन्छ अति धर्म ग्लानि किनकि यो सबै प्रकृतिको धर्म हो तर पहिला हुनुपर्छ स्वधर्म, हर एकको स्वधर्म हो– म आत्मा शान्त-स्वरूप हुँ फेरि आफ्नो प्रकृतिको धर्म हो देवता धर्म, यी ३३ करोड देवताहरू हुन्। त्यसैले त परमात्मा भन्नुहुन्छ अनेक देहको धर्महरूको त्याग गर, सर्व धर्मानि परित्यज्... यस हदको धर्महरूमा यति आन्दोलन हुन गएको छ। त्यसैले अब यी हदको धर्महरूबाट निस्किएर बेहदमा जानु छ। बेहदका बाबा सर्वशक्तिमान् परमात्मासँग योग लगाउनु छ, त्यसैले सर्वशक्तिमान् प्रकृतिपति परमात्मा हुनुहुन्छ, नकि कृष्ण। कल्प पहिला पनि जता तर्फ साक्षात् प्रकृतिपति परमात्मा हुनुहुन्थ्यो उनीहरूकै विजय गायन गरिएको छ। अच्छा!